

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **HELL dance club s.r.o.**
sídlem 28. října 829/270, 709 00 Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č. j. MPO 38891/2017, ve věci
správního deliktu

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou dne 17. 10. 2017 Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 5. 2017, č. j. MSK 53051/2017, kterým správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 40 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 3 písm. d) zákona číslo 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v rozhodném znění (dále jen „zákon o regulaci reklamy“). Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit jako zpracovatelka a šířitelka zpracováním reklamy, která je podle § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy zakázána s tím, že se jedná o velkoplošnou reklamu umístěnou přes více než 3 podlaží na budově Hornopolská 933/36 v Moravské Ostravě, která propaguje „HELL dance strip club“ ve Stodolské ulici v Ostravě. Na reklamě jsou v nadživotní velikosti zobrazení muž a žena, žena je nahá a stojí zády, v době od 5. 1. 2017 do 24. 2. 2017 byla vyobrazená s obnaženými hýžděmi, poté jí byly domalovány kalhotky, muž je vyobrazen zepředu a úplně nahý, až na klobouk, který zakrývá jeho přirození a působí tak, že je zavěšen na ztopořeném mužském přirození. Obě osoby se vzájemně dotýkají. Kromě pokuty nařídil správní orgán I. stupně žalobkyni jako šířiteli zakázané reklamy její ukončení.
2. Žalobkyně v žalobě namítla, že obsah reklamy nepovažuje za rozporný se zákonem. V reklamě užila fotografie ženského a mužského těla bez vyobrazení jejich intimních částí, fotografie jsou podle jejího názoru cudné a nejedná se o lascivní zobrazení mužského ani ženského těla. Reklama podle žalobkyně neodkazuje prvoplánově na ženskou sexualitu, nedegraduje ženu na pouhý objekt ženské touhy a sexuálních choutek ani nenarušuje lidskou důstojnost. Ve vztahu k umístění reklamy žalobkyně namítla, že děti se mohou s částečnou nahotou setkat také na plovárnách, kdy např. kapacita koupaliště v Ostravě – Porubě je přibližně 15 000 lidí. Žalobkyně dále poukázala na postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje při prověřování reklamy společnosti Day to Day s.r.o. v roce 2012, kdy se jednalo rovněž o obnažené ženské tělo propagující poskytování úvěrů, u kterých je mnohem menší důvod pro zobrazení obnaženého ženského těla než u stripklubu, který propaguje reklama v této věci. Přesto správní orgán I. stupně dospěl v roce 2012 k závěru, že reklama na úvěry nevyvolává sexistický či vulgární dojem a zobrazení nahoty v reklamě nepředjímá automatické porušení mravnosti. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgány dostatečně neodůvodnily nutnost nařízení ukončení reklamy a samotné poskytnutí lhůty pro její odstranění nijak neodůvodňuje využití tohoto institutu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a žalovaný se v něm vypořádal se všemi námitkami žalobkyně. Setrval na závěru vyslovenému v napadeném rozhodnutí, podle kterého reklama žalobkyně zobrazující vzájemně se dotýkající nahý pár s obnaženými hýžděmi, s pohledem na klobouk, který

Shodu s prvopisem potvrzuje

působí, že je zavěšen na ztopořeném přirození, je přinejmenším vyzývavá a nelze hovořit o tom, že by se jednalo o upoutání pozornosti na krásu ženského těla bez konotací k sexualitě a o užití cudné fotografie. Reklama naopak podle žalovaného využívá tělesné schránky člověka jako objektu k pouhému přitážení pozornosti k reklamě a snižuje tak lidskou důstojnost. Jako nedůvodnou považuje žalovaný také paralelu s plovárnou, ke které uvedl, že je na rodičích dětí, zda jim umožní vstup na ta místa plovárny, kde jsou lidé nazi, případně kde se ženy opalují bez horního dílu plavek. V přezkoumávané věci byla reklama umístěna v centru města, přes tři podlaží domu, na rušné křižovatce, v blízkosti frekventované zastávky městské hromadné dopravy, školy, nemocnice a sídliště, kde denně projde značné množství dětí a nebylo možné ji přehlédnout. Ke srovnání posuzované reklamy s reklamou společnosti Day to Day s.r.o. z roku 2012 žalovaný uvedl, že na této reklamě posuzované v roce 2012 byla žena z boku, nebyla vidět její prsa, hýždě ani klín, navíc se jednalo o reklamu posuzovanou v jiném místě a čase. K námitce ohledně neodůvodnění sankce zákazu šíření předmětné reklamy žalovaný uvedl, že pokud je pravomocně rozhodnuto o závadnosti protiprávní reklamy, pak nezbyvá, než aby taková reklama byla odstraněna.

4. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání na 5. 9. 2018, kterého se zúčastnil pouze zástupce žalobkyně, který setrval na žalobních námitkách. Upozornil, že správní řízení bylo zahájeno z podnětu třetí osoby a správní orgán I. stupně tak neučinil z moci úřední, přestože mu musela být reklama známá. Poukázal také na anketu, která se ohledně předmětné reklamy konala a většinu lidí včetně maminek s dětmi tato reklama nepohoršovala. Dále namítl, že se v blízkosti místa sporné reklamy se žádná škola nenacházela, jak se nesprávně uvádí v napadeném rozhodnutí.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 19. 1. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně doručený písemný podnět k zahájení přestupkového řízení ve věci porušení § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, a to reklamou na Hell dance strip club umístěnou na ulici Hornopolská 36 v Ostravě. V podnětu jeho podatel upozorňuje, že reklamní baner je vidět z ulice a trolejbusové zastávky a nachází se v místě, kde prochází mimo jiné značné množství mladistvých a dětí, které by neměly na veřejnosti podobné obrazy vidět. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu z moci úřední a po provedeném řízení rozhodl dne 15. 5. 2017 o vině žalobkyně ze spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 3 písm. d) zákona o regulaci reklamy, uložil za něj žalobkyni pokutu ve výši 40 000 Kč a nařídil ukončení reklamy 10. dnem od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že předmětná reklama využívá tělesné schránky člověka jako objektu k pouhému přitážení pozornosti k reklamě a snižuje tak lidskou důstojnost. Správní orgán dále zdůraznil, že reklama je umístěna vedle rušné křižovatky, frekventované zastávky městské hromadné dopravy, v blízkosti školy, nemocnice a sídliště, kde denně projde spousta dětí, což se může negativně projevit na vnímání člověka, jako objektu lidské sexuality, se všemi z toho vyplývajícími důsledky. U dětí tak může narušit normy mravnosti minimálně navozením dojmu, že nahota znázorněná na předmětné reklamě je naprosto normální. Podle odůvodnění rozhodnutí je vyzývavé zobrazení lidského těla jako objektu touhy samo o sobě nepřípustné, i pokud lze vysledovat souvislost s inzerovaným produktem. Závěrem správní orgán I. stupně uvedl, že využil oprávnění podle § 7c odst. 1 zákona o regulaci reklamy a nařídil ukončení zakázané reklamy. Ohledně důvodů pro nařízení odstranění reklamy správní orgán I. stupně odkázal na předchozí části odůvodnění rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje

podala žalobkyně odvolání, ve kterém uváděla obdobné námitky s těmi, jež následně uplatnila v rámci žalobních bodů. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v narativní části tohoto rozsudku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobkyně porušila § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy tím, že zpracovala zakázanou reklamu. Protiprávnost je spatřována v tom, že reklama odhalené ženy ve svůdné a vyzývací pozici využívá tělesné schránky člověka jako objektu k pouhému přitažení pozornosti k reklamě a snižuje tak lidskou důstojnost. Z hlediska komplexního posouzení byla žalovaným posouzena předmětná reklama jako reklama, která je v rozporu s dobrými mravy tím i se zákonem. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil také sankci ukončení reklamy, kterou považuje ze strany správního orgánu I. stupně za řádně odůvodněnou. Napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně dne 17. 8. 2017.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání mezích vymezených žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
7. Žalobkyně uplatnila v žalobě 3 relativně samostatné žalobní body. V prvním z nich namítala nesprávné posouzení zjištěné reklamy jako zakázané podle § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, ve druhém se domáhala shodného postupu jako při posuzování reklamy společnosti Day to Day s.r.o. v roce 2012 a ve třetím namítala nedostatečné odůvodnění nařízení ukončení reklamy.
8. V prvním žalobním bodě žalobkyně protestovala proti právní kvalifikaci zjištěné reklamy coby reklamy rozporné se zákonem. Pokud jde o skutkové závěry správních orgánů týkající se obsahu, jakož i umístění sporné reklamy, tak ty nebyly žalobkyní v řízení až na nepatrné výjimky zpochybněny (žalobkyně protestovala pouze proti úvaze správních orgánů ohledně symbolu vyjádřenému kloboukem a u jednání pak proti existenci školy v blízkosti umístění reklamy). Pro účely tohoto řízení tak lze po stránce skutkové zrekapitulovat nesporné závěry správních orgánů, podle kterých se jednalo o velkoplošnou reklamu umístěnou přes více než 3 podlaží na budově nacházející se na ulici Hornopolská 933/36 v Moravské Ostravě, na které byli v nadživotní velikosti zobrazeni muž a žena. Žena byla zobrazena zezadu a nahá (po určitou část zkoumaného období s obnaženými hýžděmi, po zbytek s domalovanými kalhotkami), muž byl vyobrazen zepředu a taktéž úplně nahý, až na klobouk, který zakrývá jeho přirození. Obě osoby se vzájemně dotýkaly. Kromě toho, že uvedené závěry zachycené ve skutkové větě výroku správního orgánu I. stupně nebyly žalobkyní zpochybněny, tak je měl krajský soud možnost ověřit z fotografií založených ve spise, jejichž pravost rovněž nebyla popřena. Sporné není ani umístění reklamy, ať již jde o přesnou adresu domu, na kterém byla reklama umístěna, tak o skutečnost, že se dům s reklamou nacházel v blízkosti rušné křižovatky, frekventované trolejbusové zastávky, sídliště a nemocnice (posouzení, zda se v blízkosti budovy s reklamou nacházela škola, ponechává krajský soud pro nadbytečnost stranou, byť nelze pominout, že žalobkyně uvedený závěr správních orgánů o blízkosti školy v místě reklamy poprvé zpochybnila až při ústním jednání dne 5. 9. 2018, tedy v rozporu s § 71 odst. 2 větou poslední s. ř. s. po uplynutí lhůty pro podání žaloby; pro další závěry však není existence školy v blízkosti sporné reklamy rozhodující). K námitce žalobkyně, že správní orgány neprovedly žádná skutková zjištění ohledně umístění klobouku na mužském těle, krajský soud uvádí, že správní orgány nečinily závěry o tom, jakým způsobem je klobouk ve skutečnosti na mužském těle umístěn a udržován, ale o tom, jakým způsobem jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje

umístění navenek působí. V tomto směru nelze úvahám správních orgánů nic vytknout, protože ty odpovídají zásadám logického myšlení. Ostatně žalobkyně ani nepředestřela žádný konkurenční výklad, kterým lze symbol klobouku na mužském těle vyložit. I pokud by tedy tato námitka žalobkyně byla míněna vážně (o čemž má krajský soud pochybnosti), tak ji krajský soud považuje z uvedených důvodů za zcela nedůvodnou. Krajský soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je založeno na přísné dispoziční zásadě, podle které správní soud přezkoumává napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u správního soudu dostane. Není naprosto na místě, aby krajský soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Ve skutkových zjištěních a závěrech správních orgánů ohledně obsahu a umístění sporné reklamy tak krajský soud neshledal žádné pochybnosti a lze proto na jejich podkladě vybudovat skutkový základ způsobilý k právnímu posouzení. Dále nebyly zpochybněny závěry správních orgánů, podle kterých byla žalobkyně ve vztahu ke sporné reklamě jejím zpracovatelem a současně šířitelem ve smyslu § 1 odst. 6 a 7 zákona o regulaci reklamy, proto také z těchto závěrů krajský soud nadále vychází. Podstatou sporu mezi účastníky je právní otázka, a to zda žalobkyně zpracováním a šířením posuzované reklamy naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 8a odst. 3 písm. d) ve spojení s § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy (v rozhodném znění účinném do 30. 6. 2017 – k časovým souvislostem se krajský soud vyjádří níže).

9. Podle § 8a odst. 3 písm. d) zákona o regulaci reklamy (ve znění účinném do 30. 6. 2017) se právnická osoba jako zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že (mimo jiné) poruší podmínky stanovené pro obsah reklamy v § 2 odst. 3 tohoto zákona.
10. Podle 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy nesmí být reklama v rozporu s dobrými mravy, zejména nesmí obsahovat jakoukoliv diskriminaci z důvodů rasy, pohlaví nebo národnosti nebo napadat náboženské nebo národnostní cítění, ohrožovat obecně nepřijatelným způsobem mravnost, snižovat lidskou důstojnost, obsahovat prvky pornografie, násilí nebo prvky využívající motivu strachu. Reklama nesmí napadat politické přesvědčení.
11. Pro účely posouzení, zda žalobkyně zpracováním předmětné reklamy naplnila skutkovou podstatu správního deliktu, je stěžejní závěr, zda se v případě posuzované reklamy jedná o reklamu, která je v rozporu s § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy. Výkladem citovaného § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud se závěrem, že ustanovení § 2 odst. 3 zakazuje reklamu, která je v rozporu s dobrými mravy a dále pak demonstrativně podává příklady reklamy, která je v rozporu s dobrými mravy, mezi které patří např. reklama ohrožující obecně nepřijatelným způsobem mravnost nebo snižující lidskou důstojnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 As 47/2010 – 65), tj. důvody, pro které považovaly reklamu za protiprávní správní orgány v přezkoumávané věci. V obou případech (lidská důstojnost a mravnost) se jedná o neurčité právní pojmy, které zákonodárce nedefinoval a u kterých ponechal orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň

Shodu s prvopisem potvrzuje

rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. V tomto směru se jedná nepochybně o otázku právní, se kterou se musí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně rozvedly, z jakých důvodů považují spornou reklamu za rozpornou s dobrými mravy a v jakých konkrétních okolnostech spatřují ohrožení lidské důstojnosti a mravnosti. Krajský soud souhlasí především se závěry správních orgánů, podle kterých předmětná reklama ohrožuje mravnost, a to s ohledem na její umístění a velikost způsobem, který je obecně nepřijatelný a v rozporu s dobrými mravy. Správní orgán I. stupně správně vystihl, že reklama takto umístěná na frekventovaném veřejném prostoru v nadživotní velikosti může narušit mravnost zejména u dětí minimálně navozením dojmu, že reklama na striptýzový bar ve veřejném prostoru je naprosto normální. Krajský soud přitom neshledává jako přílehlavou paralelu žalobkyně s plovárnou, na které se děti mohou rovněž setkat s částečnou nahotou. Správní orgán I. stupně opakovaně zdůraznil, že reklamě nevytýká zobrazení nahoty jako takové, ale v její vyzývací podobě, navíc na frekventovaném místě. Suvedeným závěrem krajský soud zcela souhlasí, včetně vyzývacího působení reklamy a právě v uvedené skutečnosti spatřuje základní znaky naplňující skutkovou podstatu § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy. Podle přesvědčení krajského soudu správní orgány zohlednily v dostatečné míře konkrétní okolnosti případu, z nichž resultoval závěr, že skutkový stav naplňuje znaky neurčitého právního pojmu „ohrožení mravnosti“, a to způsobem, který je obecně nepřijatelný a narušuje dobré mravy. Oproti tomu krajský soud neshledává správný závěr správních orgánů, podle kterého předmětná reklama snižuje lidskou důstojnost a v tomto směru nepovažuje jejich úvahy za adekvátní. Jakkoliv se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů o svůdné a vyzývací pozici osob na reklamě, nelze pouze z toho dovodit, že by reklama využívala tělesné schránky člověka jako objektu k přitažení pozornosti a již z toho důvodu snižovala lidskou důstojnost. To však nic nemění na tom, že podle závěru krajského soudu a z důvodů rozvedených výše, obsah reklamy ve spojení s jejím umístěním je v rozporu s dobrými mravy, protože ohrožuje obecně nepřijatelným způsobem mravnost, čímž naplňuje skutkovou podstatu § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy.

12. Žalobkyně dále poukázala na postup totožného správního orgánu I. stupně, který v roce 2012 při posuzování reklamy na poskytování úvěrů, jež obsahovala obnažené ženské tělo, dospěl k závěru, že vyobrazení ženského těla slouží k upoutání pozornosti příjemce reklamy ve vztahu k nabízeným finančním produktům a nevyvolává sexistický ani vulgární dojem. Správní orgán I. stupně měl dále při posuzování této reklamy vyslovit zobecňující závěr, že zobrazení nahoty v reklamě nepředjímá automatické porušení mravnosti. V této souvislosti žalobkyně namítla, že od roku 2012 nedošlo k žádné změně právních předpisů, které by odůvodnily nezákonnost předmětné reklamy s tím, že jednou ze základních zásad dobré správy je i kontinuita rozhodování. Přestože to není v žalobě uvedeno výslovně, tak žalobkyně touto svou námitkou nepochybně míří na otázku vázanosti správních orgánů dosavadní vlastní rozhodovací praxí, popřípadě rozhodovací praxí jiných správních orgánů. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2016 – 132 (dostupném na webových stránkách Nejvyššího správního soudu – www.nssoud.cz), ve kterém uznal vynutitelnou vázanost orgánu veřejné správy správní praxí spočívající v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti, popřípadě nečinnosti správních orgánů, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné

Shodu s prvopisem potvrzuje

správy zakládá legitimní očekávání, že v ní orgány veřejné správy budou pokračovat. Již z toho je zřejmé, že argumentace žalobkyně opírající se o jediný případ z roku 2012 nemůže z hlediska jejího legitimního očekávání obstát, protože zde nelze hovořit o ustálené, jednotné a dlouhodobé praxi správního orgánu opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů. Za této situace ani nejsou namístě úvahy správních orgánů o vývoji v čase. Pokud by zde totiž vskutku byla dlouhodobá, ustálená a jednotná praxe správních orgánů při posuzování konkrétní otázky, pak by jí měly být správní orgány vázány a případný vývoj v čase by sice bylo možné zohlednit změnou rozhodovací praxe, ale pouze ve vztahu do budoucna. O nic takového zde však nešlo, protože jediný případ, na který žalobkyně v žalobě poukázala, nemůže založit ustálenou a jednotnou rozhodovací praxi ve smyslu závěrů přijatých rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení, natož legitimní očekávání žalobkyně. Proto ani nebylo potřeba prověřovat pravdivost tvrzení žalobkyně navrženými důkazy (spisem správního orgánu I. stupně sp. zn. 2012/06/54JucMar, resp. kontrolním protokolem ze dne 12. 9. 2012), k čemuž by ostatně nebyl důvod také proto, že okolnosti posuzování reklamy na úvěry v roce 2012 nebyly mezi účastníky sporné. Navíc podle přesvědčení krajského soudu způsob, kterým měl správní orgán I. stupně podle žalobkyně odůvodnit svůj postup v roce 2012, by ani nebylo možné zobecnit do té míry, aby to mělo přesah i do projednávané věci, a to pro značnou rozdílnost v obou případech. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak správní orgány spatřovaly protiprávnost posuzované reklamy právě ve zobrazení dvou osob opačného pohlaví, jejichž postoj na reklamním baneru považovaly za vyzývavý (rozkročená žena, „zavěšený“ klobouk na mužském pohlavním orgánu, vzájemné dotyky obou osob), působící na stimulaci sexuálních pudů a ohrožující mravnost. Právě v uvedeném lze spatřovat základní odlišnost od případu posuzovaného správním orgánem I. stupně v roce 2012, na kterém se nacházelo toliko ženské tělo, navíc bez odhalených intimních partií. Pokud za této situace správní orgán I. stupně konstatoval, že (pouhé) zobrazení nahoty v reklamě nepředjímá automatické porušení mravnosti, tak krajský soud s tímto závěrem zcela souhlasí. K závěru krajského soudu o zjevné nedůvodnosti námítky žalobkyně založené na srovnání v postupech správního orgánu I. stupně v roce 2012 a 2017 tak postačí její samotná tvrzení v bodě 3. 5 žaloby.

13. Následně se krajský soud zabýval posledním žalobním bodem žalobkyně, ve kterém namítala nedostatečné odůvodnění nařízení ukončení reklamy. Podle § 7c odst. 1 věty první zákona o regulaci reklamy může orgán dozoru nařídit odstranění nebo ukončení reklamy, která je v rozporu se zákonem, a určit k tomu přiměřenou lhůtu. Rozhodování o uložení uvedeného sankčního opatření se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Možnost podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen tehdy, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). To samozřejmě předpokládá, že úvaha správního orgánu je v rozhodnutí odůvodněna přezkoumatelným způsobem, včetně toho, jak se rozhodující správní orgán vypořádal s kritérii, ke kterým má podle zákona při správním uvážení přihlídnout. Citované ustanovení § 7c odst. 1 věty první zákona o regulaci reklamy žádná zákonná kritéria pro účely rozhodování o případném nařízení ukončení reklamy nestanoví s výjimkou požadavku, že se jedná o reklamu, která je v rozporu se zákonem. Správní orgán I. stupně odůvodnil v posuzované věci nařízení ukončení reklamy tím, že se jedná o reklamu v rozporu se zákonem z důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje

uvedených v předchozích částech jeho rozhodnutí, proto přistoupil k nařízení k ukončení reklamy. Uvedený způsob odůvodnění považuje krajský soud za dostačující pro závěr, že ke zneužití správního uvážení ani k vybočení z jeho zákonných mezí nedošlo. Přestože je v § 7c odst. 1 zákona o regulaci reklamy nařízení reklamy formulováno jako možnost správního orgánu, tak pokud správní orgán dospěje k závěru o tom, že se v případě určité reklamy jedná o reklamu v rozporu se zákonem, mělo by být nařízení jejího odstranění či zakázání spíše pravidlem. Jen tak lze dosáhnout smyslu a účelu sankce za správní delikt, kterým je kromě potrestání pachatele (tu plní pokuta) také zabránění v páchání další deliktů činnosti. Lze si jen stěží představit, že by uvedený účel sankce, ale také samotné zákonné regulace reklamy, byl naplněn jiným způsobem, než že je závadná reklama zakázána či odstraněna. Krajský soud proto neshledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který žalobkyni ukončení reklamy nařídil ani ve způsobu odůvodnění tohoto sankčního opatření a taktéž u žalovaného, který postup správního orgánu I. stupně aproboval. Také poslední žalobní bod je proto podle závěru krajského soudu nedůvodný.

14. Pouze pro úplnost právní argumentace krajský soud dodává, že v době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zejména jeho doprovodný zákon číslo 183/2017 Sb., který v části 47 novelizoval s účinností od 1. 7. 2017 také zákon o regulaci reklamy. Podstata změny v právní úpravě od 1. 7. 2017 spočívala ve sjednocení dosavadních přestupků a správních deliktů do jednotné kategorie přestupků se společnou obecnou právní úpravou. Přestože žalobkyně v řízení možné užití později účinného zákona v její prospěch nenamítala, považoval krajský soud za vhodné se také k této otázce vyjádřit, protože podle recentní judikatury správních soudů jsou správní soudy povinny přihlídnout k pozdější právní úpravě, která je pro pachatele správního deliktu příznivější, z moci úřední a změna právní úpravy účinná od 1. 7. 2017 je natolik významná, že krajský soud ve své rozhodovací praxi nepovažuje za možné ponechat ji bez povšimnutí. Krajský soud po porovnání obou zákonných úprav dospěl k závěru, že zákon o regulaci reklamy ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro žalobkyni v žádném ohledu příznivější oproti dosavadní právní úpravě, za jejíž účinnosti ke spáchání deliktu došlo a bylo zahájeno správní řízení. Ustanovení relevantní v posuzované věci (§ 8a odst. 3 písm. d/ a § 2 odst. 3) zůstávají v zásadě bez změny (rozdíl je v tomto případě skutečně jen v tom, že se místo správního deliktu jedná od 1. 7. 2017 o přestupek, při zachování skutkové podstaty, jakož i druhu a výměry sankce) a ani nový přestupkový zákon nepřináší pro žalobkyni z hlediska konkrétního posouzení její viny či trestu příznivější úpravu. Žalovaný proto za této situace postupoval v souladu s přechodnými ustanoveními v § 112 odst. 1, 3 a 4 zákona číslo 250/2016 Sb., pokud věc po procesní i hmotněprávní stránce dokončil podle dosavadní právní úpravy účinné do 30. 6. 2017.
15. Krajský soud z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích vyhodnotil veškeré žalobní námitky žalobkyně jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v řízení předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady či jiné nezákonnosti, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, uzavřel, že žaloba důvodná není, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a za situace, kdy žalobkyně procesně úspěšná nebyla, a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. září 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje